

måde vil Danmark da heller ikke, såfremt vi er med i euroen, kunne finde sig i, at Tyskland pludselig melder sig ud og genindfører D-marken. Sådan kan en valutaunion ikke fungere.

Så selv om dansk forfatningsret efter grundloven naturligvis altid fastslår, at et flertal i Folketinget kan bestemme Danmarks internationale placering, vil EU-traktaten (forrangsprincippet) betyde, at det er uden betydning – i øvrigt helt i tråd med eurotilhængerens ønske om at få nationalstaterne undermineret til fordel for EU. Selv om et flertal i Folketinget ville vedtage at genindføre kronen, ville det ikke kunne ske på grund af de EU-traktater, Danmark har tiltrådt.

Dansk Folkeparti stiller derfor et ændringsforslag, som betyder, at kronen kun kan erstattes af euroen, såfremt de øvrige EU-lande accepterer, at Danmark kan udtræde igen alene på baggrund af dansk forfatningsret. De øvrige lande skal således på forhånd erklære, at de ikke vil stille hindringer i vejen for en senere dansk genindførelse af kronen i stedet for euroen.

Euroens naturlige følger

Økonomisk er der ikke holdbare argumenter for at afskaffe kronen til fordel for euroen. Men politisk er der naturligvis argumenter. Hvis man ønsker mere union og flere beslutninger overført fra danske myndigheder og politiske organer til Bruxelles og Frankfurt, bør man naturligvis være tilhænger af euroen. Hvis man ser positivt på en udvikling i retning af Europas Forenede Stater, bør man ikke tøve med at stemme ja den 28. september. Det gør Dansk Folkeparti imidlertid ikke.

Netop nu er en ny regeringskonference i gang. Målet er at skabe en ny EU-traktat, hvorefter Danmark vil få mindre indflydelse end i dag. Flere beslutninger skal træffes med flertal frem for enstemmighed, så Unionen kan blive mere effektiv, som det hedder. At større effektivitet i Unionen altid er lig med mere magt til Unionen, er et faktum, som ikke må forblive usagt i forbindelse med debatten om euroen.

Det er ikke mærkeligt, at de lande, som er med i euroen i dag, presser på for at lægge mere magt fra nationalstaterne over til EU. Det er simpelt hen en valutaunions naturlov, at flere og flere beslutninger skal træffes af valutaunionen frem for af landene selv. Derfor vil euroen presse en endnu større ensretning og centralisering med sig. Ønsker vi det? Dansk Folkeparti gør ikke.

Vi ønsker at værne om dansk selvbestemmelse og det danske folkestyre. Vi mener, at en vigtig forudsætning for at være et selvstændigt land med eget demokrati er, at vi fastholder vores egen valuta og vores eget pengevæsen.

Eurotilhængere har sagt, at euroen er en naturlig forlængelse af den udvikling, Den Europæiske Union er inde i, og meget rigtigt er det jo. Men derfor er det også vigtigt at huske på, at Danmark rent faktisk sagde nej tak til Maastrichttraktaten den 2. juni 1992 – nej, fordi flertallet af vælgerne ikke ønskede Danmark med i den politiske unionsudvikling, som hele tiden kræver fornyede magtredskaber over for nationalstaterne i den evige kamp for at nedbryde det demokrati og folkestyre, vi har opbygget. Er der da nogen, som tror på, at EU vil højne dansk demokrati og folkestyre? Nej – det vil altid være en kamp om at bevare dansk demokrati og folkestyre imod den stadig stigende indflydelse fra Bruxelles.

Euroen er den største enkeltbegivenhed hen imod Europas Forenede Stater – eller som der retteligt står i EU-traktaten hen imod »en stadig snævrere union« – vi har set. Er det logisk, at Danmark siger ja eller nej til denne udvikling? Det logiske med Danmarks demokrati og folkestyre som baggrund er naturligvis et nej og dermed en forlængelse af det, vi kender i dag.

Et tredje mindretal (Enhedslistens medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, men ønsker dog at stille det under nr. 3 nævnte ændringsforslag. Mindretallet kan endvidere tiltræde det under nr. 1 stillede ændringsforslag. Mindretallet kan tillige tiltræde det under nr. 2 stillede ændringsforslag, medmindre der indløber indsigelse imod dette ændringsforslag fra Grønland og Færøerne.

Mindretallet opfordrer vælgerne til ved den kommende folkeafstemning den 28. september 2000 at stemme nej til dansk deltagelse i euroen.

Folkeafstemningen handler om en af de mest vidtrækkende politiske beslutninger i nyere dansk historie. Hvis det bliver et ja til euroen, så er der tale om en uigenkaldelig beslutning, som vil gøre Danmark til et såkaldt kerneland i EU, og som for årtier fremover vil binde Danmark til en udvikling, hvis slutpunkt er dannelsen af en vesteuropæisk forbundsstat eller Europas Forenede Stater, en EU-version af USA, en ny global supermagt med egen hær, flag og mønt og –